

Tortur under og etter krigen

I en stort oppslått omtale i VG 3. desember kommer I.C. Stridsklev med sterk kritikk av påstått tortur av frontkjemper og NS-medlemmer i norske fengsler etter okkupasjonens opphør i 1945.

I den grad det måtte ha forekommet, må det i ettertid beklages.

Da må det vel imidlertid være grunn til å minne om all den massive tortur og terror vi hadde måttet finne oss i under okkupasjonsårene.

Det skjedde ikke bare fra tyske nazister. De ble godt hjulpet av sine norske medløpere som angivere.-

At så inneklemte harme kunne slå ut i en smule gjengjeldelse etter frigjøringen, dyrt kjøpt, bør vel være forståelig, om ikke nettopp rosverdig.

Fra kyndig hold er det jo for øvrig hevdet at knapt noe okkupert land utviste mer ro og rettssikkerhet enn vårt.

Stridsklev klaget også over manglende ytringsfrihet for «dem på den andre siden». Så rent ille har det vel ikke vært. Selv fikk hun jo

god spalteplass for sine klagemål, og er jo heller ikke den første som har fått det.

Under okkupasjonen var det mildt sagt svært så lite vi andre (ikke-NS) fikk i så måte. Da var nok parolen heller den: «Skutt blir...» osv. At frontkjempere og NS-folk ved rettsoppgjøret påsto å vite så lite om nazistisk tortur og terror, er lite troende. Ikke så få av dem var jo med på dette, og i avisene var det fortløpende meldinger om dødsdømte.

Stridsklev gjentar også at «den røde fare» nok var den viktigste grunnen til fronttjeneste og NS-medlemskap. Til det er det i hvert fall å minne om at da den første vervingen til tysk fronttjeneste fant sted i januar 1941, var det bare tale om «erkefienden» England, der jo også de norske styrkene særlig hadde tilhold. Først et halvt år senere ble det aktuelt med østfronten.

Arne Chr. Berg,
Sandvika.